

A woman with blonde hair, wearing a brown sweater and a wide-brimmed hat, is seen from behind. She has a black backpack and is looking out over a scenic landscape featuring a blue lake, green mountains, and some autumn-colored trees. The sky is bright blue with some clouds. There are white dashed lines and a paper airplane icon in the sky, and a dashed line around the woman's head.

NESPOUTANÁ ALJAŠKA

ROMÁN

K. A. TUCKER

NESPOUTANÁ
ALJAŠKA

Copyright © 2018 by Kathleen Tucker

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Irena Mičáková, 2023

Cover © Martin Kopecký, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3796-3 (pdf)

K. A. TUCKER

NESPOUTANÁ v
ALJASKA

přeložila Irena Mičáková

OBSAH

Úvod

Kapitola 1

Kapitola 2

Kapitola 3

Kapitola 4

Kapitola 5

Kapitola 6

Kapitola 7

Kapitola 8

Kapitola 9

Kapitola 10

Kapitola 11

Kapitola 12

Kapitola 13

Kapitola 14

Kapitola 15

Kapitola 16

Kapitola 17

Kapitola 18

Kapitola 19

Kapitola 20

Kapitola 21

Kapitola 22

Kapitola 23

Kapitola 24

Kapitola 25

Kapitola 26

Kapitola 27

Poděkování

*Lie a Sadie,
toho nejlepšího v životě člověk
nikdy nedosáhne lehce.
Vždy to za to ale bude stát.
Doufám jen, že to ve vašem
případě nebude mít nic
společného s malými letadly.*

Úvod

15. listopadu 1993

ANCHORAGE, ALJAŠKA

Wren postaví oba tmavě modré kufry vedle sportovního kočárku, uchopí cigaretu, kterou doposud držel pouze rty, takže hrozilo, že mu vypadne z pusy, a dlouze a pomalu z ní potáhne. Vyfoukne kouř do mrazivého vzduchu.

„To je všechno?“

„Ještě přebalovací taška.“ Vdechnu jeho pižmovou vůni. Odjakživa nesnáším pach tabáku. Nevadí mi jedině, když ho cítím z Wrena.

„Jo vlastně. Přinesu ji,“ řekne, cigaretu odhodí na zasněženou zem a zašlápně ji. Sepne ruce plné mozolů, foukne si do nich teplý vzduch a se shrbenými zády spěchá k zaparkované cessně, kterou jsme přiletěli a již on teď další hodinu poletí domů.

Jsem zachumlaná do luxusního péřového kabátu, který mě chrání před ledovým větrem, tiše ho pozoruju a sama sobě vehementně připomínám, jak moc jsem už několik měsíců naštvaná. Kdybych to nedělala, okamžitě bych podlehla bolesti ze zklamání a ztráty, jež už brzy utrpím, a nedokázala bych svůj plán uskutečnit.

Wren se vrátí a zrovna v momentě, kdy mi jakýsi člen pozemního leteckého personálu přijde pro věci, na zem postaví velikou červenou tašku. Prohodí spolu pár zdvořilostních frází, jako by Wren přivezl jakéhokoli jiného cestujícího, načež muž moje zavazadla odveze.

My tam v tichosti zůstaneme stát a napětí mezi námi by se dalo krájet.

„V kolik dorazíte?“ zeptá se nakonec Wren a poškrábe se na bradě pokryté pro něj typickým strništěm.

„Zítří v poledne. Torontského času.“ Modlím se, aby Calla těch deset hodin na cestě zvládla bez vztekání.

Na druhou stranu by mi to třeba případně pomohlo zvládnout vlastní vztek. Alespoň že poletíme normálním velkým letadlem, a ne nějakým prťousem, jakým neustále musí létat Wren. Bože, jak

mě *vůbec* mohlo napadnout vdát se za bush pilota tělem i duší, tedy pilota, který létá ve ztížených podmínkách?

Wren přikývne a zvedne naši dceru z kočárku. „A co ty? Jsi připravená na svůj první dlouhý let?“ Tak široce se na ni usměje, až mě to úplně zviklá.

Už asi postě přemýšlím, jestli snad nejsem *já* sobec. Jestli bych neměla zatnout zuby a dál snášet svoje trápení, tohle osamění na Aljašce. Koneckonců můžu si za to sama. To byla i otcova první reakce, když jsem před nimi s matkou připustila, že život s Wrenem není tak růžový, jak jsem si ho představovala. Když jsem připustila, že jsem za poslední rok minimálně jednou denně plakala, především během té nekonečně dlouhé, chladné, tmavé zimy, kdy téměř nesvíti slunce. Že se mi tu na Aljašce, té poslední velké americké hranici, nelíbí a strašně se mi stýská po rodině a přátelích a ruchu velkoměsta, který znám z dětství. Po mojí rodné zemi.

Wren dá naší sedmnáctiměsíční dcerce, jež situaci zatím nevnímá, pusu na nos a postaví ji na zem a mezi obočím se mu objeví hluboká vráska. Buclaté dítě nabalené v tlusté, pastelově růžové zimní kombinéze, která ho chrání před ledovým větrem, kolem nás začne nemotorně řapat. „Víš, že *nemusíš* odjíždět, Susan.“

Stejně rychle, jako jsem předtím začala jihnout, se mi vrátí mé původní odhodlání. „A co bych tu dělala? Zůstala tady a trápila se? Seděla s Callou doma u lampy s denním světlem, zatímco ty bys někde riskoval vlastní život pro cizí lidi? Já už to nesnesu, Wrene. Každým dnem je to pro mě těžší.“ Ze začátku jsem se domnívala, že se jedná o poporodní depresi, ale poté co jsem několik měsíců létala do Anchorage na terapie a pro recept na antidepresiva, která mě pouze utlumila, ale nijak mi nepomohla, jsem se smířila s tím, že můj problém není hormonálního rázu. A já naivka jsem si myslela, že vzhledem k tomu, že jsem z Toronta, tak aljašské zimy v pohodě zvládnu. Že manželství s mojí životní láskou mi vykompenzuje těžkosti zdejšího života a i znepokojivě vysokou pravděpodobnost, že manžel v práci může kdykoli zemřít. Že díky lásce k tomuto muži – a naší vzájemné přitažlivosti – zvládnu *cokoli*, co mě na Aljašce potká.

Wren si strčí ruce do kapes tmavě modré, kostkované péřové vesty a zadívá se na obří zelenou bambuli na Callině pletené čepici.

„*Podíval* ses aspoň na lety během Vánoc?“ učiním poslední zoufalý pokus a zeptám se ho.

„Nemůžu si vzít volno na tak dlouho, to přece víš.“

„Vždyť je to tvoje společnost, Wrene!“ Ukážu na logo NESPOU-TANÁ ALJAŠKA na trupu letadla, kterým jsme do Anchorage přiletěli. Letadel s tímto znakem je spousta a všechny patří rodinnému podniku Fletcherových, charterové společnosti, která Wrenovi před pěti lety, když mu zemřel otec, připadla. „Můžeš si dělat, co chceš!“

„Hodně lidé spoléhá na to, že tu budu.“

„Já jsem tvoje žena! *Já* na tebe spoléhám! *My* na tebe spoléháme!“ Zlomí se mi hlas.

Povzdechne si a promne si čelo. „Nemůžeme to řešit pořád dokola. Když sis mě brala, věděla jsi, že já jsem doma na Aljašce. Nemůžeš si to najednou jen tak rozmyslet a očekávat, že se seberu a opustím celý svůj život.“

Po tváři mi stékají horké slzy. Zběsile si je utírám. „A co *můj* život? To se v tomhle vztahu mám pořád obětovat jen já?“ Neměla jsem v úmyslu se během oné rozlučky se svobodou ve Vancouveru bezhlavě zamilovat do amerického pilota charterových letů, jenže se to stalo a od té doby dělám veškeré ústupky nutné k tomu, abychom spolu mohli být, pouze já. A jako bláznivě zamilovaná žena jsem se do toho vrhla po hlavě. Přestěhovala jsem se na druhou stranu země, do Britské Kolumbie, kde jsem začala studovat zahradnictví, abych se k Aljašce přiblížila. Když jsem pak zjistila, že jsem těhotná, školy jsem nechala a odstěhovala se do Wrenova rodného města, abychom se mohli vzít a vychovávat společně naše dítě. Jenže si většinu času připadám jako osamělý rodič, protože Wren je neustále na tom zatraceném letišti nebo létá nebo plánuje, kdy létat bude.

A já? Já na něj doma čekám s vystydou večerí, starám se o batole, které se ustavičně dožaduje „taty“ a jsem obklopená nehostinnou subpolární půdou, kde se daří možná tak pleveli. Postupem času jsem se tomuto muži celá rozdávala, aniž bych si uvědomovala, že mezitím ztrácím samu sebe.

Wren se dívá, jak za mnou z nedalekého mezinárodního letiště vzlétá jakési dopravní letadlo. Zdá se, že už se nemůže dočkat, až sám od tohohle nekonečného sporu odletí. „Chci, abys byla šťastná. Jestli k tomu potřebuješ odjet do Toronta, tak ti v tom nebudu bránit.“

Má pravdu. Takhle už to dál nejde. Obzvlášť pokud pro to, abych tu zůstala, není ochotný obětovat *absolutně nic*. Jak se nás však může tak lehce vzdát? Když jsem mu oznámila, že mám jednosměrnou letenku, tak si akorát povzdechl. Na druhou stranu mě to zas tak nepřekvapuje. Schopnost projevit city nepatří zrovna mezi jeho silné stránky. Ale aby nás sem prostě dopravil a hodil nám zavazadla na studený asfalt...

Možná že nás *zas tak* nemiluje.

Doufám, že má matka pravdu a on poté, co bude pár měsíců bez ženy, která by mu vařila a zahřívala postel, změní pohled na věc. UVědomí si, že létat se dá *kdekoli*, včetně Toronta.

UVědomí si, že nechce být bez nás.

Zhluboka se nadechne. „Už bych měla jít.“

Pohlédne na mě těma svýma pronikavýma šedýma očima, kterýma si mě před čtyřmi lety podmanil. Kdybych byla bývala tušila, co se kvůli tomu pohlednému drsňákovi, jenž si ke mně tenkrát v baru přisedl a objednal si pivo, natrápím... „Tak se asi uvidíme, až se budeš cítit na to vrátit se domů.“ Pronese to lehce zastřeným hlasem, což pro něj není typické, a já málem ztratím odhodlání.

Upne se však k onomu slovu, které mi dodá sílu: „domů“.

Přesně v tom tkví ten problém: já se na Aljašce nikdy nebudu cítit jako doma a on to buď doopravdy nechápe, nebo to prostě chápat nechce.

Ztěžka polknu. „Callo, rozluč se s tatínkem.“

„Papa, tata.“ Sevře ručičku v palčáku a zazubí se na něj.

Calla z toho, co se právě děje, nemá rozum, takže jí nic nebrání ve štěstí, zatímco její matka právě zažívá obrovské zklamání.

Kapitola 1

26. července 2018

Ta kalkulačka není moje.

Procházím si obsah kartonové krabice a všimnu si, že je mezi kartáčkem na zuby, zubní pastou, oblečením na cvičení, krabičkou na papírové kapesníčky, obřím balením léku proti bolesti, kosmetickou taštičkou, čtyřmi rtěnkami, lakem na vlasy, kartáčem a šesti páry bot, které jsem si nechávala pod stolem, drahá stolní kalkulačka. Hořce se usklíbnu. Zrovna minulý měsíc jsem přesvědčila svého šéfa, že ji potřebuju. Člen ochranky, který dostal za úkol mi vyklidit osobní věci z pracovního místa, během toho, co mě vyhazovali, se očividně mylně domníval, že patří mně. Nejspíš proto, že je na ní v horní části černým permanentním popisovačem naškrábáno „Calla Fletcherová“, čímž jsem se svým prohnáním kolegům marně pokoušela bránit v tom, aby mi ji kradli.

Zaplatila ji sice banka, ta má ale smůlu. Nechám si ji.

Zatímco metro projíždí tunelem na lince Yonge, upínám se k náznaku spokojenosti, kterou mi ono rozhodnutí dopřálo, a zírám do tmy za svým odrazem v okně. Zoufale se snažím ignorovat skutečnost, že mám úplně sevřené hrdlo.

V tuto denní dobu torontskou městskou hromadnou dopravu využívá tak málo lidí, že jsem si mohla vybrat, kam se posadím. Už ani nevím, kdy jsem takovou možnost měla naposledy. Téměř čtyři roky jsem dojížděla do práce v dopravní špičce, což je opravdu peklo, takže jsem se musela cpát do přeplněných vagonů a snažila jsem se nevdechovat mísící se tělesné pachy a vyhýbat se nepřetržitě tlačenci.

Dnešní cesta domů je však jiná.

Když jsem dneska s chutí vysrkla poslední kapku caffè latte velikosti venti ze Starbucks a uložila si ranní soubory v excelu, přišla mi totiž od šéfa pozvánka na schůzku do místnosti s názvem Algonquin. Neočekávala jsem, že se bude jednat o něco důležitého. Popadla

jsem banán a poznámkový blok a pomalu jsem vyrazila do malé konferenční místnosti dole ve druhém patře.

Tam na mě čekal nejen můj šéf, ale také jeho šéf a Sonja Fuentesová z lidských zdrojů, která v oteklých rukách držela tlustou manilovou obálku nadepsanou mým jménem.

Seděla jsem naproti nim a tiše poslouchala, jak jeden po druhém přednášeli připravenou řeč. Mluvili o tom, že v bance nedávno zavedli nový systém, díky němuž se zautomatizovalo mnoho úkolů, které dělám já jako analytička rizik, a má pozice se tím pádem ruší. O tom, že jsem ukázková zaměstnankyně a v žádném případě mě nevyhazují kvůli tomu, že bych svou práci neodváděla dobře. O tom, jak mi firma během této „změny“ poskytne plnou podporu.

Jsem snad jediný člověk v historii lidstva, který snědl celý banán, zatímco ho vyhazovali z práce.

„Změna“ prý začne okamžitě, což znamenalo, že už jsem se nesměla vrátit ke svému stolu, sbalit si věci ani se rozloučit s kolegy. Odvedli mě k ostraze jako nějakého zločince, předali mi krabici s osobními věcmi a vykopli mě ven. Tak to zřejmě chodí, když se propouštějí zaměstnanci banky.

Čtyři roky jsem se pitvala v tabulkách, až mě bolely oči, a lezla do zadku samolibým obchodníkům v naději, že až se bude řešit, koho povýšit, přimluví se za mě. Pracovala jsem přesčas a zaskakovala za ostatní analyticky rizik, organizovala jsem teambuildingové aktivity, které nezahrnovaly smradlavou bowlingovou obuv či švédské stoly plné glutamanu sodného s neomezenou konzumací, a *jako lusknutím prstu* je mi to celé k ničemu. Jedna neplánovaná patnáctiminutová schůzka, a jsem oficiálně nezaměstnaná.

O té automatizaci jsem věděla. Také jsem věděla, že se budou snižovat počty analytiků rizik a bude se přerozdělovat práce. Já hloupá jsem ale sama sobě namluvila, že pro ně mám příliš vysokou cenu, takže mezi propuštěnými jistě nebudu.

Kolik dalších lidí dneska vlastně dostalo padáka?

Jen já?

Bože. Co když vyhodili *jenom* mě?

Zamrkám, abych se nerozplakala, přesto mi pár slz ukápně. Hbitě vytáhnu z krabice kapesníčky a zrcátko a začnu si opatrně otírat oči, abych si nerozmazala make-up.

Metro se celé zatřese a zastaví. Nastoupí několik cestujících, kteří se roztrouší po vagoně jako toulavé kočky, aby zabrali místo co nejdál od ostatních. Kromě jakéhosi korpulentního muže v safirově modrém stejnokroji. Ten si vybere vínové sedadlo napříč mému a svalí se do něj.

Pootočím se, abych se mu koleny neotírala o stehno. Zvedne zmu-chlaný výtisk časopisu *NOW*, který někdo nechal ležet na vedlejším sedadle, a začne se jím ovívat, přičemž si ztěžka povzdechne a já z jeho úst ucítím pach pastrami. „Možná že bych měl zůstat tady dole v tom chládku. Venku budu pěkně smrdět, když je takovéhle vlhko,“ tiše pronese, aniž by mluvil k někomu konkrétnímu, a dlaní si otře krůpěje potu, které mu stékají po čele. To, jak mrzutě vypadám, evidentně vůbec nevnímá.

Předstírám, že ho neslyším, protože nikdo normální se v metru nepouští do nezávazného hovoru, vyndám si telefon a jdu si znovu přečíst zprávy, které jsme si vyměnili s Coreym, když jsem jako omrá-čená stála na Front Street a snažila se zpracovat, co se právě událo.

Před chvílí jsem dostala padáka.

A sakra. To mě mrzí.

Nezajdeme na kafe?

Nemůžu. Mám práce nad hlavu. Celý den mám klienty.

Tak večer?

Uvidíme. Zavolám ti pak?

Vzhledem k otazníku na konci věty to vyznívá, že v tuto chvíli ani není stoprocentně jisté, že své přítelkyni na chvilku zavolá, aby ji utěšil. Je pravda, že je poslední dobou pod extrémním tlakem. Reklamka, ve které pracuje, ho nutí dřít téměř nonstop. Dala mu totiž za úkol splnit požadavky svého největšího – a nejnáročnějšího – zákazníka, a on se v téhle kampani musí pořádně předvést, má-li mít v budoucnu šanci na povýšení, o které usiluje už téměř dva roky. Za poslední tři týdny jsme se viděli jen dvakrát. Nedívím se, že nemůže najednou všeho nechat a vyrazit za mnou.

Přesto jsem z toho zklamaná.

„V takovýchto dnech bych si přál být ženou, víte? Vy dámy toho na sobě můžete mít mnohem méně a bez problémů vám to prochází.“

Tentokrát ten zpocený chlap mluví na *mě*. Navíc se na mě dívá. Hledí mi na nohy, které mi koukají z černé pouzdrové sukně.

Suše na něj pohlédnu, přitisknu stehna k sobě a trochu se posunu. Skořicově hnědými vlasy si částečně zakryju obličej.

Konečně mu zřejmě dojde, v jakém jsem rozpoložení. „Aha, tak vy máte takový ten den *blbec*.“ Ukáže na krabici s mými osobními věcmi, kterou mám na klíně. „Netrapte se, nejste první ani poslední. Co lidí, které vyprovázeli z kancelářských budov, jsem já už za ta léta viděl.“

Tipla bych ho na něco málo přes padesát. Nepoddajné vlasy má už spíš šedivé než tmavé a nahoře mu jich moc nezbývá. Letmo mu pohlédnu na košili a všimnu si loga ÚKLID WILLIAMSON. Nejspíš pracuje v nějaké takové té úklidové firmě, které si najímají společnosti jako ta moje. Když jsem pracovala přesčas, vidávala jsem, jak tito lidé uličkami mezi kójemi beze spěchu tlačí vozík a opatrně, aby nevyrušovali zaměstnance, vysypávají odpadkové koše.

„Dala jsem výpověď,“ zalžu a zavřu krabici, aby mi do ní zvědavě nekoukal. Zatím je to stále čerstvé a moje raněná pýcha mi nedovolí se o tom jen tak bavit s naprosto cizími lidmi.

Jeho úsměv prozrazuje, že mi nevěří. „Co jste vlastně dělala?“

„Analytičku rizik v bance.“ Proč se s ním vůbec bavím?

Přikývne, jako by přesně věděl, co to znamená. Kdyby se na to před čtyřmi lety, když jsem získala titul z Torontské univerzity, zeptal *mě*, netušila bych. I tak jsem ale byla nadšená, když jsem tu nabídku dostala. Byl to první krok na mé profesní dráze, nejnižší příčka na kariérním žebříčku v centru Toronta. Poměrně slušný plat, benefity a příspěvek na penzijní připojištění, významná banka. Jednalo se o nabídku, která splňovala spoustu požadavků „dobré práce“, obzvláště pro dvaadvacetiletou čerstvou absolventku, jíž jde matematika.

Záhy jsem zjistila, že práce analytika rizik obnáší akorát vpisování čísel do tabulek a kontrolování toho, že výsledky, které vzorečky vypočítají, jsou takové, jaké člověk potřebuje. Prostě jde o takovou nezáživnou práci, již by zvládl i prvňák. Upřímně řečeno jsem z ní většinu času znuděná až na půdu.

„A proč jste dala výpověď?“

„Nedala jsem výpověď,“ nakonec přiznám a rozechvělým hlasem si povzdechnu. „Restrukturalizace, znáte to.“

„No jo. To znám moc dobře.“ Odmlčí se a upřeně se na mě podívá. „Ale bavilo vás to?“

„Ona práce *někoho* skutečně baví?“

„Na takový cynismus jste ještě moc mladá.“ Tiše se zasměje. „Měla jste aspoň ráda své kolegy?“

Vybavím si náš tým. Marc, můj šéf, mikromanažer s chronickým kávovým dechem, který plánuje schůzky, jen aby ukázal, kdo tu velí, a na minutu přesně si poznamenává, kdy člověk odešel na oběd a kdy se vrátil. Tara, alfa samice s mnoha obsesemi, která nemá žádný soukromý život a víkendy tráví rozesíláním sáhodlouhých e-mailů s návrhy na zlepšení procesů s předměty typu „Naléhavé! Výzva k akci“, aby jí hned v pondělí ráno všichni museli věnovat pozornost. Raj a Adnan jsou milí, i když s námi po práci nikdy nechodí do hospody a nedokážou mi na nevinné „Dobré ráno, jak se máš?“ odpovět, aniž by nezrudli jako rak. Nakonec tam máme May, která sedí v kubíku přes uličku, *zásadně* posílá denní reporty pozdě a jí u svého stolu kvašené zelí, ačkoli nám oddělení lidských zdrojů zakazuje vnášet do kanceláře silně aromatické jídlo. Já kvůli ní vždycky buď odcházím, nebo je mi z toho smradu deset minut na zvracení.

Úplně
každý
zatracený
den.

„Moc ne,“ připustím. Upřímně řečeno si ani nevzpomínám, kdy jsem se naposledy nemusela nutit vstát ráno z postele nebo v práci nesledovala, jak ubíhá čas. Nejlepší byl ten pocit, když jsem vždycky večer vypnula počítač a oblékla si kabát.

„Pak je možná dobře, že vás odtamtud vystrnadili.“ Široce se na mě usměje.

„Jo. Možná že jo.“ Blížíme se do stanice Davisville. Oddechnu si, protože naši konverzaci mohu ukončit, aniž bych byla neslušná, a vstanu. Snažím se vyvažovat krabici, se kterou se strašně špatně manipuluje, pevně se držím tyče a čekám, až metro zastaví.

„Být vámi, tak bych se tím moc netrápil. Jste mladá.“ Vlak se zatřesením dorazí do stanice a chlap se namáhavě zvedne. „Takových míst jsou mraky. Za pár týdnů už třeba budete projíždět přístupovou kartu čtecím zařízením v nějaké jiné bance.“

Snaží se mě akorát povzbudit. Nuceně, avšak zdvořile se na něj usměju.

Dveře se otevřou a já vystoupím.

Muž se vleče těsně za mnou. „Víte, před patnácti lety jsem byl na vašem místě. Také jsem si takhle z jedné kanceláře v centru Toronta odnášel krabici se svými věcmi. Značně mi to pochroumalo ego, zároveň mě to ale pořádně nakoplo. Rozhodl jsem se, že odstupné vložím do podnikání v oblasti úklidu se svými bratry. Nikdy by mě nenapadlo, že mě bude živit zrovna tohle, ale jak se ukazuje, je to to nejlepší, co mě v životě potkalo. A nechtěl bych dělat nic jiného, ani když je to zrovna těžké.“ Mrkne na mě a mávne srolovanými novinami. „To je osud. Máte před sebou něco významnějšího a lepšího, milá dámo. Cítím to v kostech.“

Stojím na nástupišti, v náručí držím kartonovou krabici a sleduju, jak se ten nadšený uklízeč šourá k výstupu. Cestou strčí noviny do koše na tříděný odpad a pohvizduje si u toho, jako by ho čištění záchodů a vytírání podlah *skutečně* činilo šťastným.

Třeba má ale pravdu. Třeba se ukáže, že dnešní ztráta zaměstnání byla to nejlepší, co se mi v životě mohlo stát.

Zakroučím hlavou a vydám se k východu. Jen co ujdou tři kroky, u krabice se mi propadne dno a všude po špinavé betonové zemi se mi rozspou věci.

Během těch deseti minut, než se ze zastávky doveču po kamenném chodníku k našemu domu, se celá zpotím. S mamkou tam bydlíme už patnáct let s mým nevlastním otcem Simonem, který ho před lety koupil pod cenou od svých stárnoucích rodičů. Vzhledem k tomu, že ceny domů v Torontu neustále prudce stoupají, se z jeho strany jednalo o chytrou investici. Nevyžádané hovory od realitních makléřů zajímajících se o prodej našeho velkánského dvoupatrového viktoriánského domu s hnědým cihlovým obkladem, skvěle situovaným na rozlehlém rohovém pozemku, u nás nejsou ničím výjimečným. Dům během let prošel kompletní rekonstrukcí. Poslední cenový odhad domu byl dva miliony dolarů.

Je téměř poledne. Chci si akorát dát dlouhou teplou sprchu, u toho si pobřečet, a pak si zalézt do postele a až do zítřka se vyhnout úplně všem, ať už to se mnou myslí dobře, nebo ne.

Když jsem skoro na schodech k hlavním dveřím, otevře se postranní vchod, který vede do Simonovy psychiatrické ordinace, a vyběhne

z něj jakási vzlykající šedá myš středního věku ve špatně padnoucím černém kalhotovém kostýmku. Na setinu vteřiny se střetneme pohledem, načež ona sklopí hlavu a proběhne kolem mě směrem k zelenému chrysleru neon.

Určitě je to nějaká pacientka a návštěva u Simona se jí úplně nevydařila. Anebo možná vydařila. Simon vždycky říká, že skutečný průlom člověka vždy stojí nemalé úsilí. Tak či tak, uklidňuje mě, že nejsem jediná, kdo má špatný den.

Jen co vejdu dovnitř, sundám si boty na podpatku a celá šťastná, že se konečně mohu zbavit té protržené krabice, ji pustím na zem. Dvě rtěnky za čtyřicet dolarů se mi roztráskaly na betonovém nástupišti a levá běžecká bota – ze zbrusu nového drahého páru, světe div se – doteď leží v metru vedle kolejí. Chvilíčku jsem zvažovala, že bych tam pro ni vlezla, pak jsem si ale představila, jak by se o tom psalo v novinách: „Zkroušená analytička rizik skočila vstříc smrti“, a usoudila jsem, že tímto způsobem se proslavit nechci.

„Kdo je to?“ zavolá mamka z kuchyně.

Zakloním hlavu a potlačím záúpění. *Sakra*. No jasně, je čtvrtek. Ten den chodí do květinářství až ve dvě. „To jsem já.“

Podlaha z tvrdého dřeva se rozvrže. Přichází mamka, oblečená do ležérně splývavé růžové zavinovací sukně ke kotníkům.

Těsně za ní jde Simon ve své typické kombinaci kostkované pletené vesty, košile s knoflíky na límečku a khaki kalhot s puky. Simon v domě i za extrémně horkých dní udržuje mrazivou teplotu.

Už podruhé potlačím záúpění. Předpokládala jsem, že bude doma – je doma téměř *neustále* –, doufala jsem ale, že se bude věnovat nějakému dalšímu pacientovi a neuslyší, jak vcházím dovnitř.

„Co tady děláš?“ Mamka se podívá nejprve na mě a pak na krabici na zemi, a ještě víc sraští čelo. „Co je tohle?“

I Simon, který stojí za ní, vypadá ustaraně.

Z donucení jim převyprávím to příšerné ráno a pak jim ukážu obálku s informacemi o mém odstupu. Celou dobu mám na krajíčku. Až doteď jsem se držela, nyní mám však co dělat, abych se nerozplakala.

„Zlatíčko! To je mi moc líto!“ Mamka se pohledem zabodne do Simona. Vím přesně proč. Simonův nejlepší přítel Mike v mojí bývalé práci dělá bankéře. To díky němu jsem to zaměstnání získala.

Zajímalo by mě, jestli Mike tušil, že se mě chystají propustit. Upozornil na to Simona? Věděl Simon, co mě dnes čeká, když jsem po sobě ráno dávala nádobí do myčky a mávala mu na rozloučenou?

Simon si mezitím nasadil brýle na čtení a prohlíží si dokument o odstupu.

Mamka mě objímá a hladí po vlasech, jako když jsem byla malá a potřebovala jsem utěšit. Vzhledem k tomu, že jsem o nějakých osm centimetrů vyšší než ona, působí to docela komicky. „Netrap se tím. To se může stát každému.“

„Každému ne! Ani jednomu z vás se to nestalo!“ Simon si neustále stěžuje, že má víc pacientů, než kolik jich stíhá, a mamka má už jedenáct let úspěšné květinářství na Yonge Street.

„To sice ne, ale... stalo se to tvému dědečkovi a Simonovu bratru Normanovi. A oběma sousedům, jen si vzpomeň!“ V rychlosti v paměti loví konkrétní případy.

„No jo, jenže to byli všichni tak *čtyřicátníci!* Mně je teprve dvacet šest!“

Mamka se na mě popuzeně podívá, ale pak sraští čelo. „Koho dalšího vyhodili?“

„Nevím. Nikoho jiného jsem u ostraHy neviděla.“ Sedí v tuhle chvíli ostatní z našeho týmu u svých stolů a šeptají si o mně? *Oni* to čekali?

Mamka mě drobnýma rukama láskyplně hladí po ramenou. „No, *očividně* to tam vede banda pitomců, když propustili nejlepší a nejchytřejší zaměstnankyni.“ Znovu se zlostným pohledem, který je ve skutečnosti určený pro Mika, zabodne do Simona.

Samozřejmě že mi bude říkat takové věci. Je to moje mamka. Ale i tak... díky tomu se cítím trošičku lépe.

Zatímco v tichosti pozorujeme Simona, jak studuje dokument, a čekáme na jeho verdikt, opřu si hlavu o její rameno. Uklidňuje mě jemná vůně jejího květinového parfému a dotyk jejích hebkých, zlatavě hnědých vlasů střižených na mikádo.

„Čtyřměsíční plat a benefity... rekvalifikace u pracovní agentury... to vypadá celkem standardně,“ konstatuje Simon tím svým roztomilým britským přízvukem à la Hugh Grant, který má i po více než třiceti letech v Kanadě. „Jsi v dobré situaci. Nemusíš platit žádný nájem ani hypotéku. Máš minimální výdaje.“ Vysune si brýle na

hlavu, kde mu už ustupují šedivé vlasy, a podívá se na mě bystrýma modrýma očima. „Jaké to v tobě ale vzbuzuje pocity?“

Simon se mě nesmírně rád ptá, jaké ve mně různé věci vzbuzují pocity. Obzvlášť takové, o kterých ví, že nechci mluvit. Je psychiatr a všechny a všechno prostě musí analyzovat. Podle mamky se mě tím snaží naučit, abych se nestyděla vyjadřovat emoce. Dělá to od prvního dne, kdy jsem ho poznala. Bylo mi osm a on se mě zeptal, jaké pocity ve mně vzbuzuje představa, že má moje mamka přítele. „Mám pocit, že potřebuju být sama.“

Chápavě přikývne. „Naprosto v pořádku.“

Vežmu si dokument s informacemi o odstupném a zamířím ke schodům.

Uslyším, jak zašeptá: „Susan? Neměla by ses ještě zmínit o jedné věci?“

„Teď ne!“ Odsekne mu.

Letmo se ohlédnou a spatřím, jak na sebe vrhají zlostné pohledy, pozvedávají obočí a významně se na sebe dívají. Tohle chování je pro ně typické. Je to legrační... když se to netýká mě. „O co jde?“

Mamka se křečovitě usměje a slabým hláskem odpoví: „Ale o nic. Můžeme si o tom promluvit jindy, až si to všechno nějak sedne.“

Povzdechnu si. „Jen mi to řekni.“

Nakonec ustoupí. „Dneska k nám kdosi volal.“ Zaváhá. „Z Aljašky.“

Zneklidním. Na Aljašce znám jen jediného člověka a s tím jsem nemluvila dvanáct let. „Co chce?“

„Nevím. Nestihla jsem to vzít a on nenechal žádnou zprávu.“

„Takže opravdu o nic nejde.“

Ze zamračené tváře jí vyčtu, že si nemyslí, že by o nic nešlo. I když jsme spolu ještě mluvili, táta nikdy nebyl ten, který by si dal tu práci a spočítal si časový rozdíl, zvedl telefon a zavolal mi. „Možná že bys mu měla zavolat.“

„Zítřka.“ Stoupám po schodech. „Dneska už bych další zklamání nezvládla.“

A otec už mě zklamal tolik, že mi to vydrží na celý život.

Kapitola 2

„Ty jdeš ven?“ Simon se podívá na hodinky. Nechápe, že někdo odchází z domu za přáteli v jedenáct večer, jenže jemu je padesát šest let a sám moc ven prostě nechodí, leda když ho k tomu přinutí moje matka. Zábava v jeho podání vypadá tak, že si nalije skleničku šery a dívá se na nejnovější dokument BBC.

„Proč ne?“

Simon se na mě zpoza brýlí podívá, zběžně si otcovsky prohlédne, co mám na sobě, a pak se vrátí ke své knížce. Dnes jsem zvolila ty nejkratší a nejunutější černé šaty a nejvyšší podpatky, které mám. Za jakékoli jiné situace by taková kombinace byla považována za vhodnou pro profesionální společnosti, ale za parné čtvrtěční červencové noci na Richmond Street se jedná v podstatě o běžný úbor.

Simon se však k mému oblečení vyjadřuje jen výjimečně a já jsem mu za to vděčná. Bůhví, co by za mojí volbou dnešního outfitu viděl. Zvyšování si pošlapaného ega? Nebo snad volání o lásku a pozornost? Hluboce zakořeněný otcovský komplex?

„S obvyklými podezřelými?“

„Ne. Všichni jsou pryč. Dneska tam bude jen Diana.“ A jsem si jistá, že i Aaron. Ani jeden z nich v klubu bez toho druhého dlouho nevydrží. Moje nejlepší kamarádka vždycky chce, abychom si udělaly dámskou jízdu, a pak je naoko strašně překvapená, že se tam úplnou náhodou zjevil její přítel, ačkoli jsem viděla, jak mu před půl hodinou psala, kde jsme.

„Corey tam nebude?“

„Musí být v práci přesčas,“ zamumlám, viditelně otrávená. Chce se se mnou ale vidět v sobotu. Abychom se „odreagovali“, jak mi napsal v poslední zprávě. Tím myslí „vrzli si“. Za normálních okolností by mi taková zpráva nijak nevadila. Jenže dneska je to jinak. Dneska mi vadí. Tím, že si nenajde ani deset minut na to, aby mi zavolal a ujistil se, že jsem v pořádku, když jsem dostala padáka, mě pěkně

naštvál. Kdy se z něj stal takový kariérista ženoucí se za povýšením, že mě tak okatě odsunul na druhé místo?

A jak to, že jsem si toho nevšimla dřív?

Simonovi se zkroutí ústa do podkovy. „Viděl jsem v odpadcích tu vaši společnou fotografii. Tu z minulého léta.“

„Zmačkala se, když se mi rozbila ta krabice.“

„Je to hezká fotka.“

„Jo.“ Byla pořízená loni v červnu u mé kamarádky Talie na chalupě u jezera Joe. Na té samé chalupě, kde jsme se s Coreym měsíc předtím potkali, když o tři domy dál trávil u jednoho kamaráda prodloužený květnový víkend. V sobotu brzy ráno jsme na sebe v klidné části jinak rušného jezera narazili v kajacích. Oba jsme zpomalili a pluli vedle sebe a navzájem jsme si popřáli krásný den. Mou pozornost upoutal jemnými blond kudrnami a udržel si ji okouzlujícím úsměvem a pohodovým smíchem. Když jsem zjistila, že bydlí v High Parku a pracuje pouhých osm minut od mé kanceláře, byla jsem ještě nadšenější.

Než jsme bok po boku dopádlovali každý na svůj břeh, domluvili jsme se, že si spolu někdy zajdeme na oběd, a když večer v Taliině ohništi hořel táborák, už jsme si navzájem laškovně roztírali rozteklé marshmallow po rtech.

Na zmiňované fotce sedíme na haldě ostrých šedých balvanů zasahujících do jezera. V pozadí se tyčí stoleté borovice. Corey mě objímá dlouhými štíhlými pažemi, oba se široce usmíváme a vypadáme, že jsme tím druhým naprosto okouzleni. To bylo v době, kdy jsme se vídali alespoň čtyřikrát týdně, plánovali jsme si program na základě časových možností toho druhého, on mi odpovídal na zprávy lacinými vtípky do třiceti vteřin a každý týden mi z mamčina květinářství objednával pugety, které mi měla nechávat u nočního stolku, díky čemuž si ho téměř okamžitě zamilovala ještě víc. V době, když jsem ho od sebe celá rozesmátá musela odstrkovat, protože jeho letmé a nečekané polibky nebraly konce, přičemž mu bylo jedno, kdo nás sledoval.

Jenže v průběhu našeho vztahu se to změnilo. Květiny už nedostávám každý týden a na odpověď na zprávu čekám někdy i celé hodiny. A polibky už jsou jen součástí přede hry.

Možná že jsme si na sebe už prostě zvykli.

Možná že jsme si na sebe zvykli *až příliš*.

Možná že bychom si s Coreym měli sednout a promluvit si.

Odsunu tu myšlenku na jindy. „Můžu si ji vytisknout znovu.“

Simon na mě znovu pohlédne a v úzkém obličejí se mu zračí mírné znepokojení. I on Coreyho zbožňuje, možná ještě víc než moje matka. Na druhou stranu, oni moje kluky vždycky přijali a za ta léta jsem si jich domů už pár přivedla.

Coreyho je však úplně nejsnazší si oblíbit. Je chytrý, zdvořilý a pohodový. Když se směje, krčí koutky svých světle oříškově hnědých očí. Když s někým mluví, věnuje mu svou plnou pozornost. V tom je opravdu dobrý. Záleží mu na tom, co si o něm myslí druzí, ale v dobrém, protože díky tomu drží jazyk za zuby, i když je našťvaný, aby neřekl něco, čeho by později litoval. Chová se ke mně hezky. Ani slůvkem si nestěžuje, když mu dám svou kabelku, abych ji nemusela nést já, drží mi dveře, nabízí se, že vystojí frontu u baru a přinese mi pití. Je to opravdový džentlmen. *A ještě k tomu je sexy.*

Kteří rodiče by nechtěli, aby byla jejich dcera s klukem, jako je Corey?

A proč si připadám, jak tu tak stojím a v hlavě si procházím Coreyho nejlepší vlastnosti, jako bych o nich samu sebe přesvědčovala?

„No... Tak si hlídejte pití a nerozdělujte se,“ tiše pronese Simon.

„Provedu. Dej za mě mamce pusu na dobrou noc.“ Vzhledem k tomu, že je svatební sezona v plném proudu, mamka už tvrdě spí. Potřebuje si totiž odpočinout, protože musí brzy vstávat, aby dokončila svatební kytice na tento víkend.

Když dojdu až ke vchodovým dveřím, Simon na mě zavolá: „Nezapomeň vyvézt popelnice k obrubníku.“

Zakloním hlavu a zaúpím. „Udělám to, až přijdu.“

„Ve tři hodiny ráno?“ Zeptá se ironicky. Moc dobře ví, že až se ve tři ráno doklopýtám nahoru, rozhodně se nebudu vláčet s popelnicemi včetně těch s tříděným a kompostovatelným odpadem k obrubníku.

Otevřu pusu a chystám se nevlastního tátu uprosit, aby to jen pro tentokrát udělal za mě...

„Mně se vynášení smetí jednou týdně jako tvé *jediné* přispění k chodu této domácnosti jeví jako dobrá náhrada za placení nájmu a služeb, co myslíš?“

„Ano,“ zamumlám. Má totiž pravdu. Dvakrát týdně k nám chodí hospodyně, která nám uklízí a pere. Každý týden nám až ke dveřím doručují nákup a každý den máme hotové večere připravované z organických, bezlepkových a nemléčných surovin a z masa ze zvířat krmených obilovinami a nedostávajících hormony, takže téměř nemusím nakupovat ani vařit. A když si Simon nese pletené vesty a kalhoty s puky do čistírny, vždycky mu k nim přibalím svoje halenky a šaty.

Je mi dvacet šest, nemám žádné dluhy, a ač jsem poslední čtyři roky měla slušný plat, žíví mě rodiče, aniž by si některý z nich stěžoval, protože jsou moc rádi, že s nimi bydlím, a já jsem zase moc ráda za životní styl, který si tím, že bydlím doma, mohu dovolit. Takže ano, to nejmenší, co můžu udělat, je jednou týdně vynést „smetí“.

Neodpustím si však jednu poznámku: „Stejně mě to nutíš dělat jen proto, že to *sám* nesnášíš.“

„Proč jinak myslíš, že bychom tě tu nechávali tak dlouho?“ zavolá na mě, zatímco za sebou zavírám vchodové dveře.

„Uvidíme se tam.“ Po chodníku rachotí kolečka popelnice na kompostovatelný odpad. Vleču ji jednou rukou kolem mamčina audi a Simonova mercedesu k obrubníku a druhou si u ucha držím mobil. Náš dům má jako jeden z mála v ulici vlastní příjezdovou cestu a ještě k tomu tak širokou, že se na ni vejdou tři auta. Skoro všichni musejí bojovat o parkovací místa na ulici, což je obzvlášť ošemetné v zimě, kdy člověk nesoutěží pouze s jinými auty, ale také s více než metr vysokými haldami sněhu.

„Jestli si nepospíšíš, tak se nikam nedostaneme!“ překřikuje Diana nervózně dav hlučných lidí a v jejím hlase slyším paniku.

„Jen klid. Někam se dostaneme, jako *vždycky*.“ Někam, kde můžeme flirtovat s vyhazovači a přinejhorším jim podstrčit pár bankovek, aby nás nechali předběhnout frontu, kterou sami uměle vytvořili, aby to vypadalo, že mají narváno. Přitom to uvnitř vypadá jako ve městě duchů.

Jenže to, že jsme dvě přitažlivé mladé ženy, s sebou nese své výhody a já jich dnes večer hodlám plně využít. Svoje mizerné vnitřní rozpoložení jsem si totiž vynahradila tím, že jsem si dala mimořádně záležet na svém zevnějšku.

„Už čekám na Uber. Vyber prostě, kam půjdeme, a pak mi to napiš. Za patnáct minut jsem tam.“ Spíš za dvacet pět, ale Diana by se na mě vykašlala, kdybych jí řekla pravdu. Položím si mobil na kapotu Simonova auta vedle své kabelky a opatrně, abych si nezlomila nehet, táhnu popelnici na tříděný odpad k obrubníku. Potom se vydám zpět pro šedý kontejner na odpadky.

Koutkem oka zahlédnu jakýsi pohyb a za kratičky okamžik se mi něco měkkého otře o nohu. Polekaně vyjeknu a uskočím, ztratím však rovnováhu, zakopnu o obrubník a dopadnu přímo na zadek vedle obzvlášť trnitého růžového keře. Kolem mě se prožene obrovský mýval. Hned za ním běží další a rozzlobeně na mě zacvrliká.

„Sakra!“ Ač to bylo tvrdě přistání a nejspíš teď budu samá modřina, v tuhle chvíli mě nejvíc bolí, že se mi od podrážky odlomil deseticentimetrový podpatek, který mi dopadl k noze. Vyzuju si zničenou louboutinku a vší silou ji hodím po mývalech. Ti už jsou však uvelebení v bezpečí pod autem a sledují mě odtamtud. V očích jako korálky se jim odráží světlo z verandy.

Ve vchodových dveřích se objeví Simon. „Callo, ty tu ještě jsi?“ Spatří, jak ležím natažená na zahradě, a svráští čelo.

„Tím a Sidem se vrátili,“ zamumlám. Poté, co jsme je tu měli velkou část roku každý čtvrtční večer, k nám minulý měsíc přestali chodit. Domnívala jsem se, že si buď našli jinou rodinu, kterou by mohli terorizovat, nebo je srazilo auto.

„Něco mi říkalo, že to tak dopadne.“ Podává mi sluchátko. „Volá ti někdo z Aljašky.“

Zavrtím hlavou a nehlasně vyslovím „Nejsem doma“, i když teď už to nemá smysl.

Simon čeká s napřaženou rukou a pozvedne husté obočí. On by mě stejně nekryl. Jeho psychiatrické já věří, že problémům se má postavit čelem, a ne se jim vyhýbat.

A můj největším problémem je podle Simona můj vztah s Wrenem Fletcherem. Nebo spíše to, že prakticky žádný vztah nemáme. Téměř ho totiž neznám. *Myslela* jsem si, že ho znám, když jsem mu volávala, poslouchávala, jak telefon vyzvání, a přitom si představovala, jak vypadá jeho pokoj, dům a on sám. Samozřejmě jsem věděla, jak můj biologický otec vypadá. Mamka mi ho ukazovala na fotce. Měl rozčuchané vlasy hnědé barvy připomínající arašídové máslo,

světle šedé oči, hrdě stál vedle řady letadel, a ač byl snímek pořízený v polovině srpna, tak na sobě měl tmavomodro-černou kostkovanou bundu a džíny. Mamka o něm říkala, že je to pohledný drsňák, a přestože jsem tomu tehdy jako malá holka moc nerozuměla, věděla jsem, co tím myslí.

Někdy mi to nevzal, z čehož jsem pak vždycky celý den byla smutná. Jindy, když jsem měla štěstí, jsem ho zastihla při příchodu nebo na odchodu. To jsme si pak třeba čtvrt hodiny povídali o škole, mých přátelích nebo o tom, co mě v té době bavilo. Mluvila jsem převážně já, ale ani jsem si toho nevěšila, protože jsem měla strašnou radost z toho, že mu to všechno můžu vykládat. Podle mamky toho táta nikdy moc nenamluvil.

Také říkala, že nikdy nebudeme žít společně jako rodina. Že tátův život je na Aljašce a náš v Torontu a přes to nejede vlak. Brzy jsem se s tím naučila žít. Nic jiného jsem ani neznala. Přesto jsem ho neustále žádala, aby za mnou přijel na návštěvu. Říkala jsem si, že když má tolik letadel, tak za mnou přece nějakým může přiletět.

Vždycky se na něco vymluvil a mamka ho nikdy nepřemlouvala. Věděla svoje.

Ale já? Já jsem ho prostě viděla nadšenýma očima malé holky, která se s tím tichým mužem, kterého znala jen po telefonu, zoufale chtěla setkat.

Vstanu a opráším si špínu ze zadku. Potom v jedné botě dopajdám ke schodům vedoucím k hlavním dveřím a zlostně u toho hledím na svého vždy tolerantního a trpělivého nevlastního tátu.

Nakonec si od něj vezmu telefon.

„Prosím?“

„Dobrý den, mluvím s Callou?“

Svraštím čelo a pohlédnu na Simona. „Jo. Kdo volá?“

„Tady je Agnes. Jsem kamarádka vašeho otce. Našla jsem vaše číslo ve Wrenových věcech.“

„Mhm...“ Přepadne mě strach. Proč mu procházela věci? „Stalo se mu něco?“

„Dalo by se to tak říct.“ Odmlčí se a já zatajím dech. Děším se odpovědi. „Váš otec má rakovinu plic.“

„Aha.“ Podlomí se mi kolena. Sednu si na horní schod. Simon se pomalu posadí vedle mě.

„Já vím, že je to mezi vámi už dlouho složité, ale říkala jsem si, že to budete chtít vědět.“

Složité? Spíš nijaké.

Dlouze se odmlčí. „Vím to jen proto, že jsem mu v kapse našla kopii výsledků vyšetření, když jsem mu přišla vyprat. On neví, že vám volám.“

Dochází mi, že neměl v úmyslu mi říct, že má rakovinu. „No... a jak moc špatné to s ním je?“

„Nevím jistě, ale lékaři mu navrhuji nějakou léčbu.“ Má pištivý hlas a slabý přízvuk, podobný, co si tak pamatuju, tomu otcovu.

Nevím, co na to mám říct, kromě: „Aha. No... Lékaři určitě vědí, co dělají. Děkuju, že jste mi zavolala a řekla mi –“

„Nechtěla byste sem přiletět na návštěvu?“

Spadne mi brada. „Sem? To jako myslíte... na *Aljašku*?“

„Ano. Brzy. Než zahájí léčbu. Letenku vám zaplatíme my, když bude potřeba. Teď je zrovna sezona, ale našla jsem jedno volné místo v letadle do Anchorage na tuhle neděli.“

„*Tuble* neděli?“ To jako za tři dny?

„Z Anchorage by vás sem dopravil Jonah.“

„Pardon, ale kdo je *Jonah*?“ Motá se mi hlava.

„Jo vlastně.“ Tiše a melodicky se zasměje. „Omlouvám se. Jonah je náš nejlepší pilot. S ním budete v bezpečí.“

Všimnu si, že řekne *naš* nejlepší pilot. *My* vám zaplatíme letenku. Představila se jako kamarádka, mně to ale zní, že Agnes je mnohem víc.

„A Wren by vás strašně rád viděl.“

Zaváhám. „To vám říkal?“

„To ani nemusel.“ Povzdechne si. „Váš otec... je to s ním složité, ale opravdu vás má moc rád. Spousty věcí lituje.“

Agnes možná nevadí, co všechno Wren Fletcher *neříká* a *nedělá*, jenže mně to vadí. „Mrzí mě to, ale nemůžu se jen tak sebrat a přiletět na Aljašku...“ Odmlčím se. V tuto chvíli vlastně nemám práci ani žádné jiné velké závazky. A co se Coreyho týká, pravděpodobně bych mohla odjet na Aljašku a zase se vrátit, aniž by si toho vůbec všiml.

Mohla bych odletět, ale o to tu nejde.

„Chápu, že to celé potřebujete vstřebat. Promyslete to, prosím. Měla byste příležitost Wrena poznat. Myslím si, že byste si ho velmi oblíbila.“ Najednou ochraptí. Odkáže si. „Máte u sebe tužku?“

„Mh... jo. Hbitě Simonovi z náprsní kapsy na košili s knoflíky na límečku vytáhnu pero – u něj je vždycky jistota, že ho bude mít po ruce – a rychle si na hřbet jeho ruky zapíšu její číslo, i když se pravděpodobně zobrazuje i na displeji. Nadiktuje mi i svou e-mailovou adresu.

Když zavěším, jsem jako omámená. „Má rakovinu.“

„Pochopil jsem z toho, že se bude jednat o něco takového.“ Simon mě obejmě kolem ramen a přitáhne si mě k sobě. „A ta žena, která volala, chce, abys za ním přiletěla.“

„Agnes. Jo. *Ona* chce, abych za ním přiletěla. *On* mě tam nechce. Ani by mi to neřekl. Prostě by umřel, aniž by mě *jakkoli* varoval.“ Zlomí se mi hlas. Ten muž, kterého ani pořádně neznám, mě stále dokáže tak hluboce ranit.

„A jaké to v tobě vzbuzuje pocity?“

„Jaké bys *řekl*, že to ve mně vzbuzuje pocity?“ vybuchnu. Mám na krajíčku.

Simon zachová klid. Je zvyklý, že na něj mamka, já či jeho pacienti kvůli těm jeho otázkám, jimiž nás chce přimět k zamyšlení, křičí. „Chceš letět na Aljašku a setkat se se svým otcem?“

„Ne.“

Pozvedne obočí.

Podrážděně si povzdechnu. „Nevím!“

Jak s touhle informací *mám* naložit? Jak se *mám* cítit ohledně toho, že možná přijdu o člověka, který mi vždy jen ubližoval?

V tichosti sedíme a pozorujeme, jak se Tim a Sid odváží vylézt zpod auta, zamíří k popelnicím na konci příjezdové cesty, přičemž jim s každým krokem poskakují hrby na zádech, a jak pak stojí na zadních a ve snaze převrhnout modrý kontejner do něj plácají tlapkami. Cvrlikají na sebe a na nás jen občas letmo pohlédnou.

Povzdechnu si. „Nikdy se mě nesnažil poznat. Proč bych se teď já měla snažit poznat jeho?“

„Napadá tě k tomu lepší doba?“

To je celý Simon. Na otázku vždycky odpovídá jinou otázkou.

„Zeptám se tě takhle: Myslíš si, že by ti cesta na Aljašku mohla něco přinést?“

„Kromě fotky s mamčinyým dárcem spermií?“

Simon se na můj chabý pokus o vtip nelibě zatváří.

„Pardon,“ zamumlám. „Jen asi prostě od chlapa, který ani jednou za dvacet čtyři let neprojevil zájem vidět se se svou dcerou, moc nečekám.“ Měl přiletět do Toronta. Čtyři měsíce před slavnostním ukončením docházky na základní škole mi zavolal a oznámil, že se přijede podívat. Jen co jsem zavěsila, rozplakala jsem se. Okamžitě jsem zapoměla na hněv a rozhořčení, které se ve mně za ta léta nahromadily, kvůli tomu, že se neúčastnil oslav mých narozenin a nebyl se mnou během různých svátků. Skutečně jsem věřila, že dorazí a já ho uvidím sedět v publiku s hrdým úsměvem na rtech. Věřila jsem tomu až do chvíle, kdy mi dva dny před ceremoniálem zavolal a oznámil mi, že mu do toho „něco“ vlezlo. Cosi naléhavého v práci. Dál to nerozváděl.

Matka mu na to konto volala. Přes stěny jsem slyšela, jak zuří a jak mu v slzách dává ultimátum, že si buď ujasní priority a konečně přijede za svou dcerou, nebo nadobro zmizí z našeho života, i se svým výživným na dítě.

Nepřijel.

Když jsem si pak na pódiu přebírala cenu, měla jsem opuchlé oči, nuceně jsem se usmívala a sama sobě jsem v duchu slibovala, že mu už nikdy nebudu věřit.

Simon zaváhá a svým moudrým pohledem se zadívá do tmy. „Víš, že tvoje matka Wrena milovala, ještě když jsme se vzali?“

„Cože? Nemilovala.“

„Ale ano. *Velice.*“

Svraštím čelo. „Vždyť za tebe byla *vdaná.*“

„To neznamená, že už ho nemilovala.“ Zatváří se zamyšleně. „Vzpomínáš si, jak měla takové to období, kdy si změnila účes a začala téměř každý den cvičit? Rozčilovala ji na mě *každá maličkost.*“

„Mlhavě, ale jo.“ Odbarvila si vlasy na platinovou blond a ve snaze si znovu zpevnit tělo, které od středního věku ochabuje, se zběsile začala věnovat józe. Při ranní kávě se navázela do Simona, během oběda mu v jednom kuse předhazovala jeho nedostatky a u večere vyvolávala obří hádky kvůli všemu, čím *nebyl.*

Vzpomínám si, že mi to připadalo zvláštní. Nikdy jsem totiž nezažila, že by se hádali, natož tak často.

„Celé to začalo, když zavolal Wren a oznámil, že přiletí.“

„To určitě ne,“ začnu mu odporovat, ale pak se zarazím. Simon má o tom, jak se to časově odehrálo, mnohem větší přehled než já.

„Když tvá matka Wrena opustila, doufala, že změní názor a z Aljašky se odstěhuje. To sice neudělal, ale ona ho přesto nepřestala milovat. Nakonec si uvědomila, že to musí nechat plavat a jít si vlastní cestou. Poznala mě a vzali jsme se. A pak měl zničehonic přijet a znovu jí vstoupit do života. Nevěděla, jak se má vypořádat s tím, že ho po tolika letech zase uvidí. Nevyznala se... ve vlastních citech. K nám oběma.“ Má-li příznání této skutečnosti pro Simona hořkou pachuč, vůbec to na sobě nedává znát.

„To pro tebe muselo být těžké.“ Je mi Simona, muže, kterého vnímám jako milovanou a víc než vhodnou náhradu svého biologického otce, nesmírně líto.

Simon se smutně usměje. „Bylo. Po tom tvém slavnostním ceremoniálu jsem si však všiml, že se změnila. Zklidnila se. A přestala plakat.“

„Ona plakala?“

„V noci, když si myslela, že spím. Ne nějak často, ale plakala. Zřejmě měla pocit viny kvůli tomu, že k němu stále něco cítila. A bála se, co by se mohlo stát, až ho znovu uvidí, obzvlášť tak brzy potom, co si vzala mě.“

Co tím chce Simon přesně říct?

Sevře úzké rty a vyčistí si brýle na čtení do manžety. „Podle mě se nakonec smířila s tím, že ani jedna z vás s ním nikdy nebude mít vztah, po jakém toužila. Že tím, že po člověku bude chtít, aby se stal něčím, čím není, ničeho nedocílí.“ Simon zaváhá. „Sobecky přiznávám, nebyl jsem úplně nešťastný, že nepřiletěl. Bylo mi jasné, že kdyby byl Wren ochotný vzdát se svého domova, naše manželství by vzalo zaslavé.“ Pohrává si se zlatým snubním prstýnkem na prsteníčku. „Vždycky budu hrát druhé housle. Věděl jsem to, už když jsem ji žádal o ruku.“

„Proč sis ji tedy bral?“ Ač jsem za to kvůli ní i kvůli sobě moc ráda, zní mi to, co říká, poněkud zvláštně.

„Protože Susan sice byla bezhlavě zamilovaná do Wrena, ale *já* jsem byl bezhlavě zamilovaný do *ní*. A dodnes jsem.“

To vím. Poznám to z jeho dlouhých pohledů a letmých polibků. Simon mou matku hluboce miluje. Na jejich svatbě pronesl můj

dědeček poněkud nevhodnou řeč, během které poznamenal, že se k sobě nehodí, protože zatímco moje matka je spontánní žena plná života, Simon je rozvážný, praktický a vyzrálejší než jeho vrstevníci. „Nečekal bych, že se dají dohromady, ale on ji rozhodně učiní mnohem šťastnější než ten *předtím*,“ doslova řekl dědeček do mikrofonu stovce hostů.

Nejspíš měl ale pravdu, protože Simon matku zbožňuje a splní jí každé vrtošivé přání a rozmar. Dovolené trávívají v drahých all inclusive resortech, ačkoli on by raději navštěvoval zaprášené kostely a starodávné knihovny. Když se ona rozhodne, že potřebuje obnovit šatník, on jí dělá nosiče a tahá se s nespočtem tašek po Yorkville. Přizpůsobuje se její vášni pro nedělní vyjížďky na farmářské trhy a pak se vrací s kýčáním, protože tam bývá spousta alergenů. Přestal jíst lepek a červené maso, protože se mamka rozhodla, že ona je jíst nechce. Když jsme malovali, matka vybrala paletu světle šedých a bledě fialových odstínů. Simon se mi po čase svěřil s tím, že opovrhuje jen pár věcmi, a jednou z nich je překvapivě světle fialová barva.

Dřív jsem se tomu anglickému čahounovi v duchu vysmívala kvůli tomu, že si nikdy nic neprosadí. Když se mu teď ale dívám do úzké, laskavé tváře, kterou už dávno nemá orámovanou těmi svými jemnými vlasy, protože ty mu vpředu už před dlouhou dobou vypadaly, pociťuju k němu obdiv za to, co všechno už pro svou lásku dokázal snést.

„Přiznala se ti někdy k tomu, co cítila?“ odvážím se zeptat.

„*Ne*,“ pousměje se nad tím Simon a výrazně pokrčí čelo. „*Nikdy* se mi k ničemu takovému nepřizná a ani se jí na to nezkoušej ptát. Akorát by to v ní vyvolalo pocit viny a to by nikomu z nás neprospělo.“

„Máš pravdu.“ Povzdechne si. „Mám tedy letět na Aljašku?“

„Nevím. Máš?“

Obrátím oči v sloup. „Proč se pro jednu nemůžeš chovat jako normální rodič a říct mi, co mám dělat?“

Simonův široký úsměv prozrazuje, že je potěšen, že jsem ho nazvala rodičem. I když odjakživa tvrdí, že mě bere jako svou dceru, myslím si, že kdyby matka bývala chtěla, moc rád by měl vlastní děti. „Zeptám se tě takhle: co tě napadlo jako první, když ti Agnes řekla, že má tvůj otec rakovinu?“

„Že zemře.“

„A jaké v tobě ta myšlenka vzbudila pocity?“

„Začala jsem se bát.“ Víím, kam tím Simon míří. „Toho, že už nebudu mít možnost se s ním setkat.“ Protože bez ohledu na to, kolikrát jsem ležela v posteli a přemýšlela nad tím, proč mě můj otec nemá rád, ta malá holka ve mně si pořád zoufale přeje, aby ji rád měl.

„V tom případě si tedy myslím, že bys na Aljašku letět měla. Zeptej se, na co potřebuješ, a poznej Wrena. Ne kvůli němu, ale kvůli sobě. Abys toho v budoucnu hluboce nelitovala. Navíc...“ Štouchne mě ramenem do mého. „Neřekl bych, že máš teď něco jiného důležitého na práci.“

„Je zajímavé, jak se to sešlo, co?“ tiše řeknu a vzpomenu si na toho hovorného uklízeče, se kterým jsem se dneska bavila v metru. „To je snad osud.“

Simon na mě suše pohlédne a já se zasměju. On na osud nevěří. Ani na astrologii. Podle něj mají lidé, kteří čtou horoskopy, velký problém s potlačováním emocí.

Povzdechnu si. „Nebydlí zrovna v té *pěkné* části Aljašky.“ Ne že bych si ze svého krátkého pobytu *nějakou* část Aljašky pamatovala, ať už pěknou, nebo jakoukoli jinou. Mamka ji však velice často popisovala jako „neúrodnou pustinu“, což mě od ní odradilo. Je pravda, že mamka často přehání. Navíc miluje život ve městě. V oblasti Muskoka nevydrží déle než jeden večer, a to na sebe ještě co čtvrt hodinu patlá repelent proti komárům, přičemž každého v jednom kuse upozorňuje na riziko nákazy západonilskou horečkou.

„Promyslí si to.“ Začnu v duchu měnit svůj program. Zaúpím. Jestli poletím v neděli, nestihnou příští týden kadeřníka, ke kterému jsem objednaná. Třeba by se mi Fausta povedlo uprosit, aby mě vzal v sobotu dopoledne. Je to ale vysoce nepravděpodobné. Obvykle má plno na čtyři týdny dopředu. Na manikúru naštěstí chodívám v sobotu odpoledne a na řasách jsem byla minulý víkend. „*Před chvílí* jsem si zrovna předplatila dalších deset lekcí hot jógy. A co se squashem? Mamka by si za mě musela najít náhradu.“

„Když jsi loni letěla do Cancúnu, tak jsi tohle všechno taky nějak vyřešila.“

„Jo... to je fakt,“ nerada mu musím dát za pravdu. „Jenže cesta na Aljašku trvá milion hodin.“

„Jen půl milionu,“ zavtipkuje Simon.

„Předepíšeš mi aspoň něco –“

„Ne.“

Teatrálně si povzdechne. „K čemu mi tedy potom je, že můj nevlastní táta může předepisovat léky?“ Z kapoty Simonova auta, kde mám položený telefon, se začne ozývat zvonění. „Sakra, to je Diana. Čeká někde ve frontě a určitě by mě teď nejrady uškrtila.“ Před domem jako na zavalanou zastaví černý nissan maxima, jako bych ho tím přivolala. „To bude můj Uber.“ Podívám se na svoji bosou nohu a ušpiněné šaty. „A já se potřebuju převléct.“

Simon pomalu vstane a zamíří k popelnici, která tam stále stojí. „Já tedy za tebe tu poslední odvezu. Jen pro tentokrát. Koneckonců, ty máš dneska ale den.“

Simon tak srandovně nemotorně hbitě vykročí, až Tim se Sidem odpeláší do živého plotu, a s námahou začne tlačit popelnici. Ačkoli je Simon opravdu okouzující, koordinované pohyby ani sílu zrovna nemá. Mamka se ho marně snažila dokopat k návštěvám posilovny, aby nabral trochu svalové hmoty a neměl ruce jako hůlky.

V tom mě něco napadne. „Kdo odvezu odpadky, když budu na Aljašce?“

„No, matka samozřejmě.“ Po chvíli se na mě otočí, spatří, jak se nejistě šklebím, a tím svým suchým britským stylem zamumlá: „Až naprší a uschne, co?“

Kapitola 3

„Rozhodně tam leť!“ překřikuje Diana pravidelné dunění bas, pak se odmlčí, podívá se na barmana, který nám na bar pokládá objednané pití, a ve tváři se jí mihne perleťově bílý zářivý úsměv. „Je to tam nádherné.“

„Vždyť jsi na Aljašce nikdy nebyla!“

„To sice *ne*, ale viděla jsem *Útěk do divočiny*. Ta divoká příroda a ty hory... Hlavně tam nejez žádné bobule.“ Tak, aby se to nedalo přehlédnout a barman si toho všiml, na bar významně položí desetidolarové dýško. Chce dosáhnout toho, aby nás příště obsloužil přednostně.

Barman mi mezitím zírá do hlubokého výstřihu na kobaltově modrých šatech, které jsem ve skříni popadla jako první, když jsem se na odchodu ve spěchu převlékala. Je pěkný, ale malý a namakaný, má oholenou hlavu a potetovanou celou paži. Můj typ, to znamená vysoký a štíhlý, úhledný a nepotetovaný, to tedy není. Navíc dneska nemám náladu flirtovat jen kvůli tomu, abychom dostaly panáky zdarma.

Vlídně, avšak poněkud křečovitě se na něj usměju, a zase obrátím pozornost k Dianě. „Na západě Aljašky to tak ale nevypadá.“

„Na zdraví.“ Obě najednou do sebe kopneme panáka. „A jak to tam tedy vypadá?“

Zašklebím se, protože máme namíchané jakési přeslazené pití. „Je to placka.“

„Jak to myslíš? Placka jako třeba Kanadské prerie?“

„Ne. Nebo takhle, je to asi podobná placka, ale je tam *fakt* zima. Tím myslím *arktická* zima.“ Zatímco v našich středozápadních provinciích se nachází velká většina kanadské zemědělské půdy, tam, odkud pochází táta, se nedaří ničemu, protože je tam příliš krátká vegetační doba. Nebo to aspoň říká mamka a ta má bakalářský titul z botaniky z Guelphské univerzity. Jestli to má někdo vědět, tak ona.

„Arktická?“ Dianě se nadšeně rozsvítí pomněnkově modré oči. „Ne vážně, jen si představ, jak by to bylo skvělé pro náš projekt Calla & Dee? To ty jsi říkala, že bychom měly přijít s něčím originálním. A že bychom měly vyrazit na venkov.“

„To jsem měla na mysli spíš něco jako výlet na poloostrov Sandbanks nebo do Lake of Bays.“ Na nějaké nové hezké a malebné místo, kam to trvá pár hodin autem.

„Je snad něco originálnějšího a venkovštějšího než lifestyleová blogerka v *arktické* krajině?“ Diana se ve své matné lila rtěnce plna naděje usměje a hlavou už se jí nepochybně honí spousta nápadů.

Minulý rok jsme si pro zábavu vytvořily webové stránky, které jsme výstižně nazvaly Calla & Dee. Jedná se o platformu, kde jen tak pro pobavení sdílíme svou vášeň pro nejnovější odstíny rtěnek a trendy v oblasti bot. Už když Diana chtěla, abychom si rozdělily náklady na webdesignéra, mělo mě napadnout, že má vysoké cíle a tenhle koníček nebude jen tak.

V současné době si o naší stránce *celé dny* píšeme. O nápadech na budoucí příspěvky a o tom, kdo bude dělat co. Nemáme žádný jednoduchý blog, ale různé rubriky – móda, jídlo, krása, zábava – a přísný týdenní plán, jímž se musíme řídit. Cesty do práce a z práce a pauzy na oběd trávím projížděním všemožných newsletterů a příspěvků na jiných blozích, ve snaze dozvědět se o novinkách: kteří maloobchodníci oznamují výprodej, jaké nejnovější trendy představují významné osoby módního průmyslu, co se děje u ostatních lifestyleových blogerek, s nimiž se ve jménu networkingu na internetu přátelíme. Po večerech aktualizuju odkazy, nahrávám obsah, ladím estetickou stránku. Zkrátka se věnuju věcem, které Diana nesnáší, ale mně nevadí, a navíc mi jdou.

Každý čtvrtek večer se s Dianou scházíme v nějaké restauraci, pokaždé v jiné, a probíráme své nápady a ochutnáváme předkrmová menu do rubriky „Pochoutky ve městě“. Jednu sobotu v měsíci vždy prošmejdíme stojany se zlevněným oblečením a nakupujeme trendy kousky, ze kterých vymýšlíme různé modely. Každou neděli odpoledne pak v centru Toronta hledáme dokonalé lokace: průchody s pestrobarevnými graffiti, rozkvetlé třešně na jaře v High Parku, malebné vánoční trhy ve čtvrti Distillery District. S sebou si bereme Simonův drahý canon, na zadním sedadle Dianina chevroletu